

TADEUSZ KANTOR A DIVADLO SMRTI

Ve své bakalářské práci se Tereza Veselá zaměřila na nejznámější tvůrčí období Tadeusze Kantora – na jeho Divadlo smrti, jež zkoumá pomocí analýzy inscenací *Mrtvá třída* a *Wielopole, Wielopole*. K analýze inscenací diplomantka využívá na jedné straně filmové záznamy inscenací (A. Wajda, N. Lilienstein, D. a J. Babletovi, A. Sapija, S. Zajączkowski), na druhé straně bohaté množství sekundární literatury a také archiválií, s nimiž se seznámila na badatelském pobytu v krakovské Cricotece. Bakalářská práce krom analýzy inscenací obsahuje stručný popis Kantorovy umělecké cesty k Divadlu smrti (zde bych uvítal alespoň letmou zmínku o Vachtangovovi a jeho *Dybbukovi*, kterého měl Kantor možnost vidět v roce 1936 a jehož echa lze vysledovat právě v zkoumaných inscenacích); zamyšlení nad problematikou audiovizuálního záznamu (kapitola pravděpodobně nejproblematictější, ve které postrádám studii ze sborníku *Svědectví, nebo legenda? W. Dudzika* věnovanou právě problematice záznamu Kantorových inscenací). Závěr bakalářské práce tvoří obrazová příloha, kterou pořídila sama autorka během již zmiňovaného badatelského pobytu.

Práce je napsána čtivým a vyzrálým stylem. Oceňuji samozřejmou práci s cizojazyčnou literaturou anglickou i polskou – polštinu si Veselá osvojila (a to obstojně) až během práce nad bakalářskou prací. Několik drobných chyb, které v práci najdeme a které jsou spojené s polskými reáliemi, jsou de facto podružné a lze bez problémů odstanit:

1. krakovské divadlo, kde Kantor působil jako scénograf, se jmenuje Stary Teatr (str. 8; k dokonalosti dotažená tzv. „česká chyba“, jak se říká v Polsku)
2. galerie, kde sídlilo Kantorovo divadlo, se správně píše Krzysztofony
3. Krzysztofony najdeme v Szczepańskiej ulici (nikoliv Szczepánské, str. 14) u krakovského [staroměstského] náměstí (nikoliv tedy Krakowského, protože správný název náměstí je Rynek Główny, str. 14)
4. drobné problémy najdeme i ve jménech jako je např. Krzysztof Płeśniarowicz (na str. 40. jako Krysztof) či Marcina Jaruszkiewicz (na str. 41 jako Mercin)

Opakuji, že se jedná o problémy drobné, které napovažuji za závažné. Za závažné naopak považuji nedostatky v soupisu pramenů a literatury, kde Veselá porušuje dobré mravy bakalářské práce. Následující texty či studie nejsou anonymního původu, jak by se dle

Seznamu časopisů (str. 41-43) mohlo zdát, ale mají zcela konkrétní autory:

1. Divadlo života a smrti Tadeusze Kantora (Scéna 1991/2) napsala Věra Ptáčková
2. Já reálný (SaD 1991/1) Tadeusz Kantor
3. Nenazval tmou nocí (SaD 1995/6) Jana Pilátová
4. Od divadla moderny k postmoderně /.../ (DR 2000/2) Július Gajdoš
5. Pod širákem rozhlasu /.../ (DN 2002/16) Jaroslav Ptáček
6. Středoevropan Tadeusz Kantor (DN 1994/1) napsala Anna Baranowa, přeložila Jana Pilátová

Na tyto dobré mravy by diplomantku jistě upozornil její školitel – kdyby ovšem Veselá jeho „služeb“ využila. Škoda, že tak neučila. Mohl bych potom na konto její práce napsat pouze jedině: Práci Veselé považuji a to i navzdory slabší kapitole věnované problematice filmového záznamu divadelního představení za velmi zdařilou.

Nicméně i přes mé výhrady doporučuji bakalářskou práci Terezy Veselé k obhajobě a navrhuji známku 3.

Praha, 8. září 2011

Mgr. Jan Jiřík